

Druhá veľkonočná nedeľa (nedeľa Božieho milosrdenstva)

Komentár k nedeli Božieho milosrdenstva. „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci „. Viera je dar, ktorý treba pestovať a praktizovať v každodenných skutkoch, je to dar tých, ktorí sú skutočne zamilovaní do Pána.

Evanjelium (Jn 20, 19-31)

Večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred

Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im:

„Pokoj vám!“

Ako to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci sa zaradovali, keď videli Pána. A znova im povedal:

„Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás.“

Keď to povedal, dýchol na nich a hovoril im:

„Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“

Tomáš, jeden z Dvanástich, nazývaný Didymus, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. Ostatní učeníci mu hovorili:

„Videli sme Pána.“

Ale on im povedal:

„Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložíím svoj prst do rán po klincoch a nevložíím svoju ruku do jeho boku, neuverím.“

O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal:

„Pokoj vám!“

Potom povedal Tomášovi:

„Vlož sem prst a pozri moje ruky!
Vystri ruku a vlož ju do môjho boku!
A nebuď neveriaci, ale veriaci!“

Tomáš mu odpovedal:

„Pán môj a Boh môj!“

Ježiš mu povedal:

„Uveril si, pretože si ma videl.
Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

Ježiš urobil pred očami svojich učeníkov ešte mnoho iných znamení, ktoré nie sú zapísané v tejto knihe. Ale toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene.

Komentár

Na Veľkonočnú nedeľu sa Ježiš zjavil učeníkom, ktorých zvieral strach, aby ich naplnil radosťou a poslal ich ohlasovať radostnú zvesť, ako ho poslal Otec. Pán im ukazuje svoje slávne rany ako hmatateľný dôkaz svojho triumfu a želá im pokoj, ktorý je „vzácnym darom, ktorý Kristus ponúka svojim učeníkom po tom, čo prešiel smrťou,“ vysvetľuje pápež František. „Je to ovocie víťazstva Božej lásky nad zlom, je to ovocie odpustenia“ (František, *Regina Coeli*, Druhá veľkonočná nedeľa 2013).

Evanjelium tejto druhej nedele veľkonočného obdobia nám hovorí, že učeník Tomáš pri tejto príležitosti nebol s ostatnými. Keď sa vracia, neverí radostnému svedectvu všetkých: „Videli sme Pána!“ Pripisuje to vnútornému zážitku alebo kolektívnemu blúzneniu. Tomáš žiada viac ako apoštolské svedectvo a žiada jasné znamenia, aby uveril a zmenil svoj život. Nasledujúcu nedeľu sa Ježiš opäť ukázal. „Možno že aj ty v tejto chvíli počuješ výčitku adresovanú Tomášovi,“ napísal svätý Josemaría, *„Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci, ale veriaci! (Jn 20, 27)* a spolu s apoštolom aj z tvojho srdca s úprimnou lútosťou vytryskne kajúce zvolanie: *Pán môj a Boh môj!* (Jn 20, 28). Pane, definitívne ťa uznávam za Majstra a odteraz už navždy — s tvojou pomocou — budem uchovávať tvoje učenie a budem sa usilovať verne ho

nasledovať” (Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 145).

Pápež František k tejto nedeli Božieho milosrdenstva poznamenal: „Vstupujúc do tajomstva Boha cez rany, chápeme, že milosrdenstvo nie je jednou z jeho ďalších vlastností, ale samotným tlkotom jeho srdca. A vtedy už nežijeme ako Tomáš: ako neistí, oddaní, hoci váhaví učeníci, ale stávame sa zároveň skutočnými milovníkmi Pána“ (František, *Homília*, Druhá veľkonočná nedeľa 2018).

Je pre nás prirodzené cítiť Tomášovu túžbu - chcieť vidieť a dotknúť sa Ježiša -, pretože to poznávame prostredníctvom svojich telesných zmyslov. Preto sa spolu s pápežom pýtame: „Ako môžeme zakúsiť túto lásku, ako sa dnes môžeme dotknúť Ježišovho milosrdenstva svojimi rukami? Evanjelium nám to naznačuje, keď ukazuje, že v

samotnú Veľkú noc (porov. v. 19) prvá vec, ktorú Ježiš urobil hneď po svojom zmŕtvychvstaní, bolo udelenie Ducha na odpustenie hriechov. Aby sme mohli zakúsiť lásku, musíme tam ísť: nechať si odpustiť“ (*Ibid.*).

Môžeme tiež cítiť, že posledné blahoslavenstvo, ktoré Ježiš vyslovil na zemi, vyprovokovaný nedôverčivým Tomášom, je adresované nám: „Blahoslavení, ktorí nevideli a uverili“. Viera, dôvera v Boha bez do očí bijúcich dôkazov, je radosť, dar, o ktorý musíme pokorne prosiť: „Daj nám väčšiu vieru“ (Lk 17, 5). Je to dar, ktorý treba pestovať a praktizovať každodennými skutkami, lebo „ten, kto verí vo mňa, bude konať skutky, aké ja konám, ba bude konať ešte väčšie, lebo ja idem k Otcovi. A urobím všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, aby bol Otec oslávený v Synovi. Ak ma budete prosiť o

niečo v mojom mene, ja to urobím“ (Jn 14, 12-14). Preto svätý Josemaría hovorieval: „Boh je vždy rovnaký. — Treba ľudí pevnej viery; a potom sa znova budú konať zázraky, o ktorých čítame vo Svätom písme“ (Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 586).

Pablo M. Edo // Fotka: Min An - Pexels

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/
misericordia/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/misericordia/) (07.08.2025)